

Върви, иди да видишъ, що става по свѣта!
Веднага бихъ те грабналъ на моитѣ крила,
по-яки сж отъ камъкъ, по-бързи отъ стрела.

— Ще дойда, но напролѣтъ азъ искамъ да се върна,
преди да ни споходятъ пѣвицитѣ отъ югъ,
преди да се забие въ земята първи плугъ.

— Добре, така да бжде, — му вѣтърътъ изсѣскалъ
и мигомъ отъ вратата го живо той изблѣскалъ
и грабналъ го въ ржце си и дигналъ на възбогъ,
а сетне слѣзълъ низко съ единъ гигантски скокъ
и тръгналъ гладко, равно, спокойно въ равнината.

Едва трептѣли на вѣтъра крилата,
докосвали стрѣхитѣ на сламени куптори
и влачели снѣжеца изъ запусѣли двори.
О, бедно, мълчаливо, забравено село!
Но ей селякъ угриженъ съ набръчкано чело
притиска до гърди си детенце смъртно бледо
и съ мжка той говори, надъ малкото наведенъ:

— Почакай, чедо мило, дорде намѣря днесъ
коматчето, което заровихъ есенесъ.

Туй казалъ той и сложилъ детенцето на прага
и почналъ да разравя предъ кщцата съ тояга,
но падналъ и издѣхналъ отъ гладъ и студъ селяка...
Предъ друга проста хижа жена съ душа по-яка
на сливитѣ ядѣла изсѣхналата шума.

— Гладътъ е тука страшенъ, по-страшенъ и отъ чума, —
провикналъ се знахарьтъ. Цѣря азъ съ билки рани,
но гладнитѣ съ билки какъ, братко, ще нахраня!

И ето пакъ разперилъ си вѣтърътъ крилата,
отнесълъ той знахаря високо въ планината.
Отъ този день, казватъ, знахарьтъ тженъ станалъ
и често да напуска гората той захваналъ,
отнасяли го долу на вѣтъра крилата,
лѣкарства, умъ и мждрость раздавалъ по селата...
На беднитѣ селяци бедниятъ знахаръ
имъ станалъ най-обиченъ и най-желанъ другаръ.

Калина Малина